DOMSTOLENS DOM (femte afdeling)
7. maj 1987 *

I sag 256/84,

Koyo Seiko Company Limited, Osaka, Japan, ved advokat Jean-Pierre Karsenty, advokat med møderet for cour d'appel de Paris, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Nico Schaeffer, 38, rue du Curé,

sagsøger,

mod

Rådet for De europæiske Fællesskaber, ved Erik Stein som befuldmægtiget og med valgt adresse i Luxembourg hos Jörg Käser, direktør for Den europæiske Investeringsbanks direktorat for juridiske anliggender, 100, boulevard Konrad-Adenauer,

sagsøgt,

støttet af

Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, ved dennes befuldmægtigede, juridisk konsulent John Temple Lang, og med valgt adresse i Luxembourg hos Georges Kremlis, Jean Monnet-bygningen, Kirchberg,

og

Federation of European Bearing Manufacturers' Association (FEBMA), ved advokaterne Dietrich Ehle, Ulrich C. Feldmann, Volker Schiller, Hilmar Nehm, Köln, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Ernest Arendt, rue Philippe-II,

intervenienter,

hvori der i medfør af EØF-traktatens artikel 173 er nedlagt påstand om annullation af Rådets forordning nr. 2089/84 af 19. juli 1984 om indførelse af en endelig

* Processprog: Fransk.

antidumpingtold på visse kuglelejer med oprindelse i Japan og Singapore (EFT L 193, s. 1),

har

DOMSTOLEN (femte afdeling),

sammensat af afdelingsformanden Y. Galmot, dommerne F. Schockweiler, U. Everling, R. Joliet og J. C. Moitinho de Almeida,

generaladvokat: G. F. Mancini
justitssekretær: fuldmægtig S. Hackspiel

på grundlag af retsmøderapporten og efter mundtlig forhandling den 23. september 1986, hvorunder sagsøgeren var repræsenteret ved advokat J. P. Karsenty, sagsøgte ved Erik Stein og H. J. Rabe, Kommissionen for De europæiske Fællesskaber ved John Temple Lang og FEBMA ved Dietrich Ehle,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 11. december 1986,

afsagt følgende

Dom

1 Ved stævning, indleveret til Domstolens Justitskontor den 2. november 1984, har selskabet Koyo Seiko Limited, Osaka, Japan (herefter benævnt »Koyo Seiko«), i medfør af traktatens artikel 173 anlagt sag med påstand om annullation af Rådets forordning nr. 2089/84 af 19. juli 1984 om indførelse af en endelig antidumpingtold på kuglelejer med højst 30 mm i udvendig diameter og med oprindelse i Japan og Singapore (EFT L 193, s. 1).

2 Ved forordning nr. 744/84 af 19. marts 1984 (EFT L 79, s. 8) indførte Kommissionen en midlertidig antidumpingtold på de nævnte minikuglelejer med oprindelse i Japan og Singapore.

3 Vedrørende gældende retsforskrifter, sagens faktiske omstændigheder samt parternes anbringender og argumenter henvises til retsmøderapporten. Disse omstændigheder omtales derfor kun i det følgende, såfremt det på de enkelte punkter er nødvendigt for forståelsen af Domstolens argumentation.

Formaliteten

4 Rådet har gjort gældende, at sagen kun kan tages under påkendelse i det omfang, den vedrører den antidumpingtold, som blev pålagt sagsøgeren. Den anfægtede retsakt er nemlig en forordning, hvorfor kun de bestemmelser, der vedrører sagsøgeren umiddelbart og individuelt, kan gøres til genstand for et annullationssøgsmål.

5 Herom bemærkes, at de foranstaltninger, hvorved der indføres en antidumpingtold i medfør af Rådets forordning nr. 3017/79 af 20. december 1979 om beskyttelse mod dumpingimport eller subsidieret import fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab (EFT L 339, s. 1), efter Domstolens faste praksis — jfr. bl. a. dom af 21. februar 1984 i sag 239 og 275/82 (Allied Corporation m. fl. mod Kommissionen, Sml. s. 1005) — umiddelbart og individuelt efter den i traktatens artikel 173, stk. 2, angivne betydning kan berøre de pågældende producenter og eksportører, såfremt disse kan godtgøre, at de er direkte omhandlet i Kommissionens eller Rådets retsakter eller er berørt af de forudgående undersøgelser. I denne sag bestrider Rådet ikke, at Koyo Seiko er umiddelbart og individuelt berørt af den anfægtede forordning, idet selskabet er anført heri med navns nævnelse.

6 Det må imidlertid fremhæves, at den anfægtede forordning ikke indeholder generelle regler for én bestemt gruppe af uidentificerede erhvervsdrivende, men hjemler opkrævning af forskellig antidumpingtold dels hos de fabrikanter eller eksportører af minikuglelejer i Japan og Singapore, som er angivet med navns nævnelse, dels hos visse andre selskaber, der udøver samme virksomhed i samme lande, men som ikke er nævnt i forordningen. Det må derfor antages, at Koyo Seiko er individuelt berørt af den anfægtede forordning, men alene af de bestemmelser, som pålægger selskabet en antidumpingtold og angiver dens størrelse, og ikke af de bestemmelser, som pålægger andre selskaber antidumpingtold.

7 Følgelig må Rådet frifindes for sagsøgerens påstand om annullation af forordning nr. 2089/84 i sin helhed. Derimod må sagsøgerens påstand om annullation af de

bestemmelser i den anfægtede forordning, som udelukkende vedrører Koyo Seiko, undersøges i realiteten.

Realiteten

8 Sagsøgeren har gjort flere anbringender gældende, som på baggrund af de fremførte argumenter kan inddeles i følgende grupper:

— Antidumpingproceduren over for sagsøgeren var ulovlig.

— Principperne om den berettigede forventning og om »sikkerheden i de handelsmæssige transaktioner« blev tilsidesat.

— Afslaget på at tage hensyn til de afgivne pristilsagn var ulovligt.

— Begrundelsen for størrelsen af EF-industriens tab og den fastsatte antidumpingmargen var utilstrækkelig.

I — *Anbringendet om, at antidumpingproceduren over for sagsøgeren var ulovlig*

9 Det sagsøgende selskab har gjort gældende, at det var ubegrundet, at Kommissionen indledte undersøgelsen over for selskabet, da det ikke var nævnt i FEBMA's klage, men selskabets navn blot angivet på omslaget. Sagsøgeren tilføjer, at det desuden var ubegrundet at foretage en fornyet undersøgelse af de pristilsagn, selskabet havde afgivet i 1977, og som ifølge Kommissionens meddelelse, offentliggjort den 15. november 1983 (EFT C 310, s. 3), udgjorde grundlaget for antidumpingproceduren, eftersom disse pristilsagn, der vedrørte samtlige typer kuglelejer, stadig havde gyldighed.

10 Herom bemærkes først, at nævnte antidumpingprocedure ifølge den meddelelse om indledning af proceduren, som blev offentliggjort den 14. juli 1983 (EFT C 188, s. 9), og bekræftet ved førnævnte meddelelse offentliggjort den 15. november 1983, tilsigtede iværksættelse af en fornyet undersøgelse af de pristilsagn, som

Kommissionen havde accepteret ved beslutning 81/406 af 4. juni 1981 (EFT L 152, s. 44), heriblandt sagsøgerens pristilsagn, jfr. artikel 14 i forordning nr. 3017/79.

11 Ifølge artikel 14, stk. 1, i forordning nr. 3017/79 kan Kommissionen selv tage initiativ til at iværksætte en sådan fornyet undersøgelse. Den omstændighed, at FEBMA's klage ikke var rettet mod Koyo Seiko kunne således under ingen omstændigheder afskære Kommissionen fra at indlede en procedure også mod dette selskab.

12 Endvidere må det fastslås, at artikel 14 — i modsætning til, hvad der gælder efter proceduren i henhold til artikel 10, stk. 6, i forordning nr. 3017/79, som vedrører de tilfælde, hvor et pristilsagn trækkes tilbage eller misligholdes — indeholder mulighed for at foretage en fornyet undersøgelse af tilsagnene, når omstændighederne nødvendiggør dette. Den fornyede undersøgelse berører imidlertid ikke de allerede afgivne pristilsagn, som fortsat har gyldighed, indtil undersøgelsesproceduren efter artikel 7 er afsluttet.

13 Det stemmer således med artikel 14, at de pristilsagn, Koyo Seiko afgav i 1977, fortsatte med at have gyldighed også indtil det tidspunkt, hvor Kommissionen besluttede at indlede en procedure om iværksættelse af en fornyet undersøgelse. Dette kan følgelig ikke berøre procedurens lovlighed.

14 Anbringendet må derfor forkastes.

II — *Anbringendet om, at principperne om den berettigede forventning og om »sikkerheden i de handelsmæssige transaktioner« blev tilsidesat*

15 Med henblik på bedømmelsen af sagsøgerens argumenter bemærkes, at det fremgår af den anfægtede forordnings punkt 11, at normalværdien blev beregnet på grundlag af et vejet gennemsnit af de priser, der blev anvendt på hjemmemarkedet. Det fremgår endvidere af den anfægtede forordnings artikel 16, at eksportprisen i modsætning til tidligere blev beregnet efter metoden baseret på den enkelte transaktion (tidligere blev metoden med det vejede gennemsnit anvendt).

16 Det fremgår af sagen, at der i henhold til nævnte metode blev taget hensyn til de eksportpriser, der oversteg normalværdien, efter at disse var blevet fiktivt nedsat til niveauet for den normale værdi, og at der for de konstaterede eksportpriser som helhed blev fastsat et vejet gennemsnit, uanset om de lå under eller på højde med normalværdien. Dernæst blev dumpingmargenen fastlagt ved en sammenligning mellem normalværdien, beregnet efter metoden med det vejede gennemsnit, og eksportprisen, beregnet efter metoden baseret på den enkelte transaktion.

17 Sagsøgeren har gjort gældende, at denne ensidige ændring i metoden for beregningen af eksportprisen er i strid med princippet om sikkerheden i de handelsmæssige transaktioner og med princippet om den berettigede forventning. Sagsøgeren anfører desuden, at antidumpingproceduren ikke kunne gennemføres i henhold til Rådets forordning nr. 3017/79, da denne ikke var i kraft på det tidspunkt, da sagsøgeren afgav de tidligere accepterede pristilsagn.

18 Herom bemærkes for det første, at Rådets forordning nr. 3017/79 trådte i kraft den 1. januar 1980 og havde gyldighed såvel på det tidspunkt, hvor Kommissionen accepterede sagsøgerens pristilsagn, nemlig den 4. juni 1981, som på det tidspunkt, hvor der blev indledt fornyet undersøgelse om sagsøgerens pristilsagn, nemlig den 14. juli 1983, og at nævnte forordning endvidere var i kraft på tidspunktet for udstedelsen af den her i sagen anfægtede forordning, nemlig den 19. juli 1984.

19 Det bemærkes for det andet, at den metode, der blev anvendt i denne sag til beregningen af eksportprisen, dvs. metoden baseret på den enkelte transaktion, er nævnt blandt de metoder, som institutionerne kan benytte i henhold til artikel 2, stk. 13, i forordning nr. 3017/79.

20 Når der tilkommer institutionerne et vist skøn med hensyn til valget af de foranstaltninger, der er nødvendige for at gennemføre institutionernes politik, kan de erhvervsdrivende derfor ikke nære berettiget forventning om, at institutionerne opretholder den først trufne foranstaltning. Institutionerne kan derimod ændre foranstaltningen inden for rammerne af deres beføjelser, jfr. Domstolens dom af 28. oktober 1982 (Faust mod Kommissionen, sag 52/81, Sml. s. 3745).

21 Endelig fremgår det af artikel 14 i forordning nr. 3017/79, i henhold til hvilken antidumpingproceduren blev indledt, at en fornyet undersøgelse af de tidligere ac-

cepterede pristilsagn kan medføre, at de foranstaltninger, der er truffet i forbindelse med tilsagnene, ændres, tilbagekaldes eller ophæves. Retssikkerhedsprincippet var derfor ikke til hinder for at revidere de foranstaltninger, der blev vedtaget i 1981.

22 Anbringendet må derfor forkastes.

III — *Anbringendet om, at afslaget på at tage hensyn til de afgivne pristilsagn var ulovligt*

23 Sagsøgeren har gjort gældende, at det var ulovligt helt at udelukke muligheden for at afgive pristilsagn, således som det er anført i den anfægtede forordnings punkt 24. Ifølge sagsøgeren fremgår det af forordning nr. 3017/79, at der kun skal indføres en antidumpingtold, såfremt pristilsagnene ikke er tilfredsstillende. Det er følgelig ulovligt på forhånd helt at udelukke muligheden for at afgive og acceptere sådanne tilsagn.

24 Herom bemærkes, at det fremgår af sagen, at sagsøgerens pristilsagn blev afslået, efter at der var blevet foretaget en individuel undersøgelse. Dette modsiges ikke af Rådets udtalelse i forordningens punkt 24, hvorefter erfaringerne inden for kuglelejesektoren havde vist, at pristilsagnene ikke udgjorde en tilfredsstillende løsning på de problemer, der var opstået på grund af dumping inden for denne sektor.

25 Det må således fastslås, at institutionerne ved at træffe ovennævnte foranstaltninger har anvendt de foreliggende bestemmelser korrekt og udført den opgave, som de er blevet tillagt ved bestemmelserne.

26 Ifølge forordning nr. 3017/79 er institutionerne nemlig ikke forpligtet til at acceptere pristilsagn. Som sagsøgeren selv har erkendt, fremgår det tværtimod klart af forordningens artikel 10, at det er institutionerne selv, som skønsmæssigt afgør, om de kan acceptere sådanne tilsagn. Koyo Seiko har imidlertid ikke godtgjort, at den begrundelse for ikke at acceptere sagsøgerens pristilsagn, som er anført i punkt 24 i nævnte forordning, og som Rådet nærmere har uddybet i sit skriftlige indlæg, overskred institutionernes skønsmargen.

27 Navnlig har sagsøgeren ikke været i stand til at imødegå Rådets argumenter, hvorefter sagsøgerens tilsagn var utilstrækkelige, bl. a. fordi de ikke indeholdt nogen prisforhøjelser.

28 Også dette anbringende må derfor forkastes.

IV — *Anbringendet om, at begrundelsen for størrelsen af ef-industriens tab og den fastsatte dumpingtold var utilstrækkelig*

29 Det bemærkes, at ifølge Domstolens faste praksis, jfr. bl. a. dom af 26. juni 1986 (Nicolet Instrument, sag 203/85, Sml. s. 2049) skal den begrundelse, som kræves i henhold til traktatens artikel 190, klart og utvetydigt angive de betragtninger, som er lagt til grund af den EF-institution, der har udstedt den anfægtede retsakt, dels således at de berørte personer kan få kendskab til grundlaget for den trufne foranstaltning for at de kan forsvare deres rettigheder, dels således at Domstolen kan udøve sin prøvelsesret.

30 I denne sag er begrundelseskravet fuldt ud opfyldt med det i punkt 23-32 i Kommissionens forordning nr. 744/84 anførte, hvortil den anfægtede forordnings punkt 21 henviser.

31 I punkt 23-32 i forordning nr. 744/84 findes en detaljeret redegørelse for følgende omstændigheder: den forøgede markedsandel, som blev erobret ved de omtvistede indførsler fra Japan i perioden 1979 til første halvdel af 1983, prisforskellene i forhold til de priser, der blev anvendt af Fællesskabets producenter inden for undersøgelsesperioden, EF-industriens produktionsnedgang som helhed, faldet i salget af de pågældende kuglelejer, det økonomiske tab og nedgangen i beskæftigelsen. I samme forordning fastslog Kommissionen endvidere, at den faldende efterspørgsel inden for Fællesskabet ramte Fællesskabets produktion betydeligt hårdere end den ramte dumpingimporten. På grundlag af samtlige disse omstændigheder fastslog Kommissionen, at dumpingimporten måtte antages at have påført EF's industri væsentlig skade, og at man i betragtning af tabets omfang burde fastsætte den midlertidige dumpingtold til samme størrelse som den foreløbigt konstaterede dumpingmargen.

32 Det må følgelig medgives sagsøgte, at den anfægtede forordning indeholder en tilstrækkelig begrundelse for størrelsen af det tab, der blev påført EF's industri.

33 Hvad angår størrelsen af den fastsatte antidumpingtold bemærkes, at Rådet i den anfægtede forordning udtalte, at der ikke var fremført nye omstændigheder vedrørende EF-industriens tab, hvorfor Rådet måtte tilslutte sig de konklusioner vedrørende tabet, der var fastslået i forordning nr. 744/84. Den endelige antidumpingtold blev herefter, ligesom det var tilfældet med den foreløbige antidumpingtold, fastsat til den konstaterede dumpingmargen.

34 Det fremgår af den anfægtede forordnings punkt 16-20, at den endelige antidumpingtold, som blev pålagt Koyo Seiko, nok var lavere end den foreløbige antidumpingtold (hhv. 4,03% og 4,36%), men dette beroede på, at dumpingmargenen blev nedsat som følge af de kontrolundersøgelser, der blev foretaget under sagen.

35 Anbringendet må derfor forkastes, hvorefter sagsøgte i det hele vil være at frifinde.

Sagens omkostninger

36 Ifølge procesreglementets artikel 69, stk. 2, dømmes den part, der taber sagen, til at afholde sagens omkostninger. Da det sagsøgende selskab har tabt sagen, tilpligtes det at afholde sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (femte afdeling)

1) Sagsøgte frifindes.

2) Sagsøgeren betaler sagens omkostninger, herunder intervenienternes.

Galmot Schockweiler

Everling Joliet Moitinho de Almeida

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 7. maj 1987.

P. Heim
Justitssekretær

Y. Galmot
Formand for femte afdeling